

ZVĚSTNÍK ROUBENKY

<http://kolovratek.brontosaurus.cz>

2024

Letošní „kolovrátkový“ rok začal celkem nenápadně. Během února jsme se potkali na tradiční valné hromadě, kde jsme hodnotili uplynulý rok a plánovali, co by se mohlo udát letos. A pak najednou Jeffer vytáhl plán péče Kudlačeny a našel tam zmínku o sázení ovocných stromů. A začaly se dít věci. Tedy, nejdříve se začaly spřádat plány, které se následně přetavily do třiceti stromů vysázených na Kudlačeně během víkendovky Jabko k jabku, hruška k hrušce.

A nebyla to jediná novinka, která se udála. Ještě nenápadněji začaly vznikat malunčiny plány na založení nového brontosauřího dětského oddílu. A ten opravdu pod hlavičkou Kolovrátku vznikl. A protože

jej najdete v obci Roštín, tak dostal jméno Roštáci. Do toho obrovského množství aktivit a nadšení, které tento oddíl přináší, můžete nahlédnout v letošní speciální Roštácké příloze.

Vedle těchto novinek ale proběhly i tradiční kosící akce jako letní tábor Beskydské řemeslné senobraní a Dokosná. Na táboře nastal dokonce natolik inspirující okažik, že vedl k sepsání básně. Rok jsme pak tradičně uzavřeli Slunovratím zimním výstupem.

Co přinesl letošní rok víme. Zbývá tak vzpomínání a snění o roce následujícím. Ať je co nejlepší přeje

Ⓐ adim

VALNÀ HROMADA

Letošní valnou hromadu jsme po roce opět zopakovali v Roštíně u malunky a Bobra. Letošní valná zůstala v mé paměti zapsána následující fotkou. Částečně kvůli ne zcela jednoduché přístupnosti Roštína, částečně kvůli rozrůstajícímu se počtu malých dětí, které občas není snadné doprovádat, se nám přihodilo, že na valné bylo 13 dospělých, 8 dětí a 5 aut. Což je poměr, který by byl ještě před několika lety nevidaný. Na druhou stranu, alespoň nám tento rozsáhlý vozový park umožnil vyrazit na výlet zříceninu hradu Cimburk, kam bychom se jinak asi nepodívali.

Výletování ale nebylo hlavním smyslem valné. Potkali jsem se proto, abychom shrnuli předchozí rok a naplánovali ten následující. Je teda pravda, že hlavně se potkáváme proto, abychom se viděli a i na plánování došlo. A díky Jeffově zaujetí plánem péče jsme tak naplánovali sázení ovocným stromů na Kudlačeně, které se opravdu podařilo realizovat. Takže i to schůzování mělo smysl...

©adim

BESKYDSKÉ ŘEMESLNÉ SENOBRANÍ

Beskydské řemeslné senobraní je pro naši rodinu akcí, kterou téměř za žádných okolností nelze vynechat. Uznávám, že v roce 2021 jsme zvládli přijet jenom na tři dny, ale polehující okolností je, že jsme s sebou měli sedmiměsíční dvojčata. Tentokrát už ale dvojčatům byly tři roky, staršímu Martinovi téměř devět, a tak si tábor užili plnými doušky a rozhodně se jim nechtělo odjízdět domů dřív.

Roubenka a její okolí je místo, kde náš Martin, kterého je jindy velmi těžké vytáhnout ven, ožívá a s kamarády běhá po lese, louce, chaloupce a tak dále a většinou ani nevíme, kde se zrovna nachází. Najednou mu šlapání na louku (půl hodiny horským terénem) nedělá sebemenší potíže. (Martin: „Většinou si cestou hraju.“) Jeho mladší sourozenci nezaostávají a rádi se chopí hrábí nebo hrníčku na borůvky. Častěji je ale najdete uprostřed chumlu malých dětí, kterých tam tentokrát bylo opravdu hodně. Nezapomenutelný je pro mě pohled, jak v chaloupce mezi dospělými krájejícími brambory nebo cibuli lozí po zemi batolata a ty starší děti poslouchají čtení z knížky.

Senobraní by logicky mělo pozůstávat zejména z práce na louce. Já však musím přiznat, že i přes to, že na táboře spontánně vznikají jakési malé školky, stejně velkou část času trávím s dětmi a pokud jsem na louce, tak bud' někoho houpu v hamace, nebo alespoň hrabu za vydatné pomoci mojí tříleté holčičky, a tudíž jaksi méně. Ale pravidlem to není, mnozí účastníci zvládnou kosit i s ještě menšími dětmi, než máme my. Budíž jim všechna čest a chvála. Já se zapojuji alespoň do spousty muziky, která zní od ranného vstávání po večerní zpívání v típí. Kde jinde byl člověk našel lidi, kteří jsou ochotni u loupání česneku zpívat trojhlasně?

BŘS, to jsou taky řemesla (v posledním roce třeba hrnčířský kruh a ražba do kůže), umění (koncert pod širým nebem a kruhové tance) a více či méně připravené přednášky a besedy. A nezapomenutelná atmosféra tvořená spojením čarokrásné chaloupky, louky a jejich okolí a skvělých lidí, kteří jsou velmi různorodí, ale přece mají něco společného. Nevím, jestli mi naše děti dají za pravdu i po letech, ale ted' říkají toto:
Martin: „Ze všech aktivit se mi nejvíce líbí tkani.“

Lada: „Mně se nejvíce líbí to, jak se tam jde po schodech nahoru a líbí se mi ta místo nahore.“ (Na půdu vedou hodně strmé schody, ze kterých starší děti někdy dělají skluzavku a sjíždějí ji na matracích. Na půdě je spousta hraček, ale nejlepší ze všeho jsou dvě hamaky.)

Luky: „Mně se líbí celý tábor Brontosaura a všechny akce co jsou na něm.“

Maja, Martin, Lada, Luky

KDO DAL BOBROVI TU PILU?!

Kdo dal Bobrovi tu pilu?
 Ten neměl kapku soudnosti.
 Bobří pud velí: vrby k zemi!
 mlsně se kouká za olšemi
 a řeže vše bez milosti.

Ach, kdo dal Bobrovi tu pilu...
 musel se zbláznit úplně:
 mohutné větve plné sily
 v mžiku se v klestí proměnily
 ze země trčí holé pně.

Kdo dal Bobrovi tu pilu?
 Musel mít klapky na očích.
 Hromada větví leží v trávě,
 co má být pokosena právě,
 pily zní kol řezavý smích.

Kdo dal Bobrovi tu pilu?!
 Ten nemoh' býti při smyslech!
 Vedro nás mučí při kosení,
 tahat ty větve sranda není!
 I Černé díře (málem) došel dech.

Kdopak dal Bobrovi tu pilu?
 On sám ji hrdě s vizí vzal.
 Kde větve zely u hladiny,
 ted' vážky dělaj' skopičiny
 a skotačit tu budou dál!

malu

ROŠTÁCKÀ PŘÍLOHA

Kolovrátku se na podzim 2024 vyklubalo mládě! Brontosauří dětský oddíl Roštáci.

Dnes 1. října. Jmé náš 1. přírodněvý + včelařský kroužek.
Dost jme se sestali.

Cestnárovatli jme se, se všemi, kdežto hodí do kroužku.

Hledali jsme hmyz a hráli si. Poté jme se rozdělili do skupin a malovali podle zadání naších vedoucích.

Příště přijdeme ven, aby se mod sázím!

8. října

Dnes byl druhý přírodněvý kroužek, když jsem celý měl venku u kapličky. Hledali jsme včelí brosky, kdežto jsem dálal do plastových láhví. Díky jsem si je prohlédl a všechno jsem je. Nejlepší láhev byl svěž - a byl živý.

15. října

Šli jsme po náročné cestě ke starým vrbám.

Ubírali jsme brosky u růží a zahali jsme si jménem roštáka.

Pak jsme šli ke krmelci, kde bylo plné pole měchýřů, co vypadalo jako řepa a chubnalo so jako růžová. Vratil jsem se na chubnání domů.

Po cestě spolužáků jsme viděli 2 bariány.

HOUBOEKURZE

19.10.2024

A MÁLKÁ + ANEŽKA

Dalším velkým káříkem byla Houboekurze mykologa Janka Běláka ve Štětí, kam se s mamí Roštáckým rybníkem i rodicemi.

Zklučený odborník nám dal maličkou do lajíčka hub. Dosaďdili jme se, jak houby považujeme, kde je hledat, proč jsou důležité pro les a jak je chránit. Učili jsme nás, včichali a dokonce i ochutnali spoustu hub nejrůznějších druhů, barev a vzhledů. Nejmíňom káříkem byla houba, co smrdí jako ryba - *cystidovka rybovonna* (*Macrocyphella cucumis*), a ochutnávka holubinky (*red Russula paline*) jalo chilli paprika.

malu

KRISTIÁN

MARUŠKA

PAMPELÍKA KŘÍZÁK

19. října

Byli jsme v lese a sbírali jsme jedlé i jedovaté houby a huby napří: muchomorky, lahovky čirušky. A rýhali jsme si jah s jmení. Byla to dlouhá pracharstva někdy jsme rukou, 5 kilometry.

22. 10. 2024 VITA

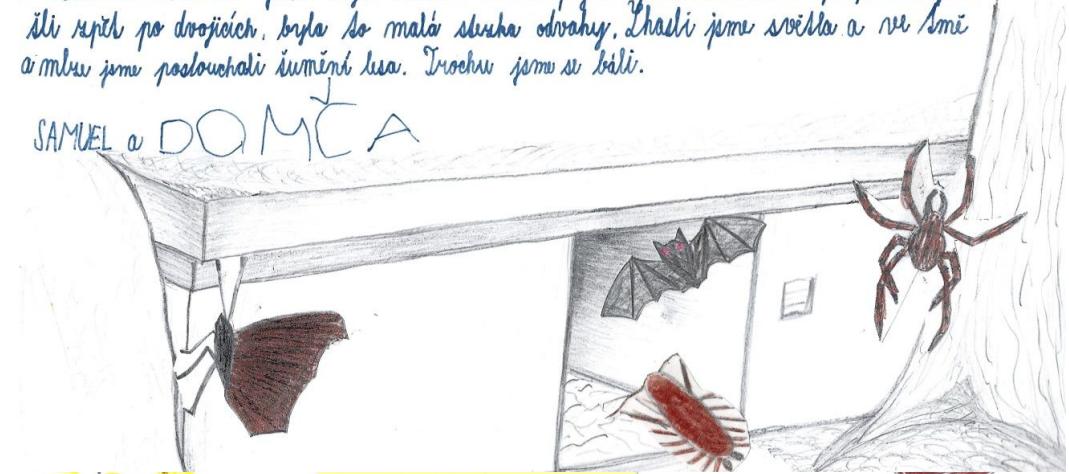
5. listopadu

Laura Valčová

Na kroužku jsme hráli hru na včely. Na trávě byly barevné papírky. A my jsme chodily a u toho dělaly řeďky včely. Dlouhé byly řeďky 1 kůžek a nesmíly jsme líhat jinak jsme měli o lístek mén. Byly jsme ve 2 skupinách. Potom jsme se stí podíval na včeli řeďky. Podívali jsme se do včelích včel. A pak jsme se stí podíval na zvířata vidět jsme jah se hrní chameleon. Pak jsme ještě viděly řeďky, hada, a největší kolibříka na světě. Na konci kroužku jsme dostali babao. a čekali jsme než pojedeme doma. Kroužek jsme si moc užily.

Dnes jsme se sáli na parkovišti na Buncí. Vydali jsme se s balekhami 12.11.2024 a čelohammi do lesního lesa procházíme novou svírákem, která říjí v dálším propustku. V lese jsme viděli shlepnici obecnou, bavohu paví oko, malu lemnosní a komára. Bohužel jsme byli hluční a netopýra jsme neviděli. V propustku jsme šli spět po drožích, byla to malá slunčka odvaha. Lhasi jsme světla a ve tmě o měsíci jsme poslouchali hřívání lesa. Trochu jsme se báli.

SAMUEL a DOMČA

26. 11. 2024

Dnes jsme měli kroužek ve škole. Kroužek byl foxy. Rátkali jsme si, jak všechny rovnat rovky a mateli jsme si na rovky jehnout. Pak jsme vyměňovali včelíky. Byly to skvělé od včelíků.

Stříbhalí jsme květiny, namočili jsme je do vodek pak jsme si všechny včelíky a mateli jsme do nich vodek. Dělali jsme tam květ a tyto ho hololy. Byly to krásy květiny.

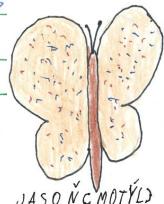

TEREZKA

30. listopadu

Dnes jsme byli v Brně. Užíjíme do muzea Antropos na výstavu Tisíc sráží Amazone. Byly tam výrobky pod domorodcův ruce, zvířata a malé kino. Potom jsme šli do entomologického ústavu moravského zemského muzea. Jirka nám ukázal slibky, brouky a hmyzu a říkal nám o nich zajímavosti. Například, že bavohu bodláková migruje z Afriky až do České. Oslava Eli

JASOŇČÍ MOTÝL

3. prosince

Dnes jíme dělali pasti na hmyz. Povídali jsme si o tom proč a jak se stává houma hmyz.

Poté jíme se přesunuli do preparátorské dílny, kde jsme připravovali chycený hmyz.

KRISTI

3.12. Bobrova preparátorská dílna

V dalšíém týdnu jíme naměřili na různého můra a samičku myzlivce prohoz entomologa. Vyzkoušeli jsme si, proč se hmyz abouma a jaké metody se při myzlení používají.

V preparátorské dílně nás pak Roštáci osahali materiál různých hmyzí letosních významných projektií a pomohli s přípravou hmyzích dokladů.

10.12. Vánoční ladění

Nedávno jíme kváskové perníčky a při mláení v duchu poděkování někam za med, díky kterému jsou perníčky

Čím krmíte v zimě listošáve hmyzí? Z kámoše doma v teráriu

strašilka, sytici madagaskarský žáb, obložka, v UV světle zářící velký, želvička africká, hroznýšek velešíň, želvička žabonoska Anička, řečka žabonoska Želvička, se dělá na vánice

17. prosince 2024

velmi..... velmi... NA PÍNAVÉ želvi žávody

Máme s Roštáky mrté nápadů a plánů! Těšte se ;-) ... Sledovat nás můžete na stránkách <https://kolovratek.brontosaurus.cz/rostaci>, kde postupně přibývají roštácké deníkové zápis.

za Roštáky malu

DOKOSNÀ

Tradiční Dokosná víkendovka proběhla poslední zářijový víkend (27.-29. 9. 2024). Svojí intenzitou se zařadila mezi klasické akce ve stylu „podmínky nejsou ideální, ale ono se to nějak zvládne, tedy možná“. Celou pracovní sobotu ve mě ten červíček hlodal a s Radimem už jsme vymýšleli plán B, kterak na říjnovou víkendovku nalákáme mraky nových účastníků na sázení stromků a pak jim místo rýčů vrazíme do rukou kosy a hrábě.

Den rychle uběhl a všichni se zapojili s maximálním nasazením, jen v podvečer už sily citelně chyběly. Účastníci se pomalu začali trousit na chaloupku, ale kus louky okolo „Bermudského trojúhelníku“ zůstal nepokosen. Bobře, pojď už, ozvalo se... Ale víte co, já si to tu ještě projdu, něco málo dočistím a pak přídu. Na vějíčku se hned chytil Radim, tak jsme kosili dva.

Začalo se smrákat, nepokosená tráva okolo Bermud'áku se tvářila výhružně. Přeci to tu nenecháme! Myslím, že za ty roky jely na louce křoviňáky poprvé ve svitu člověk. Kvalita provedení nebyla úplně dokonalá, ale pestrost podporuje biodiverzitu, tak jakýpak copak... Pracovní tempo ještě zrychlilo při prvních kapkách deště. Noční vrčení křoviňáků ale déšť rozehnalo, takže makáme dál. Příště budu muset provést nějaký sofistikovanější experiment zaměřený na rozhánění mraků drobnou zemědělskou technikou.

V osm volá malu, zda se ráčíme dostavit k večeři, nebo až na snídani. Když prokoukne situaci, partyzánsky chce organizovat záchranný tým, který by se k noční šichtě přidal. Ale už toho nezbývá mnoho, co jsme si nadrobili, tedy pardon pokosili, to si sami odtaháme.

Dokumentační foto s poslední plachtou a Černá díra spolkne poslední letošní várku kompostu. Tak za rok zas! A velké díky všem, co přiložili ruce k dílu i těm, co na nás mysleli a drželi nám palce. Zase se to povedlo, tak se můžeme společně těšit, až nám louka rozkvete bambiliónem lučního kvítí z kategorie zvláště chráněných druhů dle vyhlášky 395/1992 Sb. ve znění vyhlášky č. 175/2006 Sb. či z kategorie prachsprostého a obyčejně krásného plevele.

Bobr

JABKO K JABKU, HRUŠKA K HRUŠCE

Během říjnového prodlouženého víkendu se na Kudlačeně objevilo kolem třiceti nových (teda vlastně starých, pokud jde o odrůdy) ovoocných stromků. Jak k tomu došlo?

Přijela jsem autobusem k přehradě v devět hodin večer a sama jsem se vydala na cestu k roubence. Když jsem opustila zastavěnou část vesnice, byla úplná tma. Svítila jsem si čelovkou, v jejímž světle jsem viděla svůj dech, a protože jsem strašpytel, hrozně jsem se bála a hnala jsem jako blázen. Odměnou za to ale byly nádherné hvězdy. Když jsem konečně dorazila na místo, potkala jsem nejprve ve dveřích několik lidí, kteří vypadali, že jsou v chaloupce jako doma. Pak jsem vylezla na půdu, a první, co jsem zaregistrovala, byla malá Lada hrající si s kočárkem. Všichni ostatní se hlučně smáli a vypadali velmi zabydleně. Měla jsem pocit, že jsem se ocitla na rodinné sešlosti na něčí chalupě a jako velký introvert jsem byla notně vyvedená z míry. Později jsem ale velmi ocenila, že i když se většina účastníků akce zná už dlouhá léta, dokáží vytvořit velmi otevřené prostředí, ve kterém se může příjemně cítit i člověk úplně zvenku. To je schopnost, kterou moc obdivuji a oceňuji.

První večer jsme strávili konverzační hrou a následně debatou neřízenou. Probrali jsme lásku na první pohled, to, co přijde po smrti, kde se cítíme doma i plány do daleké budoucnosti. Většina lidí šla spát až pozdě v noci, nicméně je potřeba říct, že dny následující už se nikdo do ponocování nepouštěl – práce nás naučila.

V sobotu nám nováčkům byla nejprve představena Kudlačena. Museli jsme použít představivost, na podzim na ní žádné kytky nekvetou, ale věřím @adimovi a fotografiím, že je to tam na jaře a v létě výjimečné a že opravdu stojí za to o louku pečovat. Část lidí kosila zbytek trávy, na který nezbyl čas na dokosné, a část se jala rozmetávat vzdálenosti mezi budoucími děrami pro stromky. S mým kosením to nebylo právě slavné, ale ostatní na tom byli naštěstí lépe, a po našem snažení zůstalo na místě trávy rozhodně méně než na začátku, tak snad budou příští rok květiny spokojené. Následně jsme po dvojicích kopali jámy, sázeli stromky, zatloukali kůly, a jiní je opatřovali pletivem. Odpoledne jsme ještě stačili vytvořit pozoruhodné obrazy a jednu ještě pozoruhodnější instalaci v zahradní galerii u roubenky.

V neděli se náš počet rozšířil o další pracovníky a zejména další děti. Strávila jsem poslední měsíc učením na základní škole, ale na Kudlačeně jsem rozhodně pocítila dětskou přítomnost intenzivněji. Stromy jsme vysázeli dle plánu. Poté přišla řada na Bobra, který s námi všechny obešel a průběžně nás seznamoval s tím, jak je třeba ovocné stromy zastříhávat. Spousta lidí mu dokázala klást konstruktivní otázky, což mě fascinovalo. Pochopila jsem, že některí z nich mají dokonce vlastní ovocné stromy doma. Stejně jsme ale všichni poněkud zděšeně sledovali, jak Bobr nekompromisně bere nůžky a ustříhává stromkům to, díky čemu na první pohled vypadaly jako stromky. Dokázal to překně odůvodnit a jistě má pravdu, stejně to ale nebyl utěšený pohled. Doufám, že bude v následujících dnech, týdnech a měsících příhodné počasí a stromy se uchytí. Večer se hrálo na kytaru a část lidí se vydala potmě hledat ztracený mobil. Mise byla úspěšná a navzdory tomu, že k tomu měl ®adim příležitost, nás v temném lese, kterým nás vodil, nezamordoval.

Celý víkend bylo krásně a ta ideální fáze podzimu s výhledy, které by se daly označit za až kýčovité. Bez toho by se nám určitě pracovalo jinak. Myslím, že spolupráce fungovala moc dobře, jak při sázení, tak v kuchyni nebo při úklidu. Tomáš nás dokázal všechny velmi kvalitně sytit, ať už osobně, nebo prostřednictvím dobrovolníků. Jestě jednou zdůrazňuji, že jsem opravdu ocenila příjemnou a klidnou atmosféru, která celou dobu panovala. Líbilo se mi, jak mají všichni pestré zajmy, povolání hodně odlišná od lidí, kteří mě běžně obklopují, alespoň na první pohled prožívají své životy hodnotně a naplně. Jsem moc ráda, že jsem se mohla zúčastnit, a snad naše úsilí nepřijde vniče.

Bára

SLNOVRAT

Konečne som si na Slnovrat presadil Orlické hory, konkrétnie Velkou Deštnou! Vzhľadom na to, že sa mi na skutočný termín slnovratu, teda 21. decembra, objavil iný program, naplánovali sme s ®adimom výpravu o týždeň skôr, teda 14. a 15. decembra. Orlické hory nie sú práve známe dobrým dopravným spojením, ale podarilo sa dohľadať použiteľný spoj do Deštného v sobotu večer s tým, že v nedele ráno vždy aspoň niečo z Rokytnice pôjde. To by bola krása, keby to vyšlo podľa plánu... Lenže asi týždeň pred termínom ®adim píše, že by sa mu podstatne viac hodilo ísť v protismere. No dobre, večerné spojenie do Rokytnice je použiteľné, akurát s ránom v Deštném riskujeme, pretože tam ide jediný použiteľný spoj o pol ôsmej.

A tak pred šiestou večer postávam na 4. nástupišti pražského Hlavného nádraží. Na miesto Svitavy sa okolo 18:05 objavuje LEdo, ktoré sa chystá Ostravanom do Pardubic, čo mi nepripadá ako dobrý nápad. Ja tak radšej prebieham na nástupište 2., kde už stojí pristavený Krakonoš – ®adimovi tak píšem, že sa k nemu v Ústí nad Orlicí nepripojím a idem cez Hradec. Z vlaku potom online sledujem, ako Jethrov metropol stáhuje pôvodné 19minutové meškanie a tak má Jethro v Pardubicích šancu stihnuť prestup na osobák, LEdov Ostravan zvyšuje meškanie a ten istý osobák v Pardubicích nestíha a moja pôvodná Svitava doráža do Ústí nad Orlicí s nejakými 25 minútami meškania,

čo znamená asi 18 minút po odchode prípojného autobusu. ®adim sa od vodiča autobusu dozvedá, že nie je isté, či sa im podarí dôjsť až do Rokytnice, keďže hore je silná poľadovica. Ja v Hradci Králové odchytávam Jethra. Spolu prestupujeme v Doudlebech na lokálku, odkiaľ strojvodca vezie v kabíne zábavne opitého kamaráta. Krátko pred zastavením v Rokytnici nás sprievodca varuje, že máme dávať pri vystupovaní pozor, že takú poľadovicu ešte nevidel.

V Rokytnici už čaká ®adim, ktorého autobus doviezol skutočne až sem, takže nám do úplnej party chýba iba LEdo. Keďže ale nevie, ako sa do Rokytnice dostane, nečakáme naň a vyrážame po poriadne šmykľavej asfaltke smerom na Horní Rokytnici. Tam sa odpájame na zelenú značku a stúpame k Anenskému vrchu. Je zamračené, jemná hmla a sneží čím d'alej, tým viac. Za rázcestím Plachta vzdávame brodenie a nasadzujeme snežnice. Ďalej k Anenskému vrchu je ale cesta prejazdená traktormi – zrejme hore prebieha ťažba dreva. No a na hrebeňovej červenej je upravená stopa, ktorá je dosť tvrdá aj na chôdzu bez snežníc, len zatiaľ nezastavujeme na to, aby sme ich dali dolu. Zároveň vynechávame zachádzku k rozhládni na Anenskom vrchu – nie je to nás dnešný cieľ a vzhľadom na počasie by asi nič vidieť nebolo. No a potom už netrvá dlho a sme na Mezivŕší, kde čaká LEdo, ktoré si na účet ČD vzalo z Doudleb taxík a potom si trasu skrátilo cez Říčky. Tu vyzúvame snežnice a odtiaľto teda šliapeme v plnom počte. Ešte si tu v sedle takto okolo polnoci niekto užíva blbnutie s autom na snehu.

Na pokračovanie na Pěticestí volíme opäť červenú, ale ako sa ukazuje, upravená je cyklotrasa, ktorá vedie po opačnom úbočí Komářího vrchu. Nevadí, len opäť na chvíľu niektorí nasadzujú snežnice. Na Pěticestí na chvíľu zastavujeme na jedlo a pitie na verande bufetu z ktorého sa nesú hluk zábavy a aróma alkoholu. Od Pěticestí potom vynechávame Kunštátskou kapli a ideme po upravenej trase, ktorá je sice dlhšia, ale pohodlne sa po nej ide aj bez snežníc. Potom prechádzame cez Pod Homolí, vpravo od nás tušíme v hmle lanovku z Orlického Záhoří a na Pod Jelenkou opäť na chvíľu zastavujeme na jedlo. Ale to už nasleduje záverečný výšlap popri tyčovom značení na Velkou Deštnou, kde je pekne omrznutá rozhládňa. Ja návštevu vrcholu rozhládne vynechávam – výhľad na hmlu ma zase tak veľmi neláka. Ale aspoň si chystám foták na fotenie zostupujúcej trojice. Vo vetre a snežení si dávame ešte rýchle vrcholové foto a potom už promptne prestupujeme na zelenú do Luisina Údolí a odtiaľ po asfaltke do Deštného. Opäť sa objavuje ľad, ale jeho šmykľavosť naplno vychutnáva iba ®adim. Na začiatku Deštného v Zákoutí máme vyše hodinu času na autobus, takže schádzame ešte na autobusovú zastávku sjezdovka a tam už sa definitívne usádzame do prítrešku a čakáme na prvý a prakticky jediný ranný spoj.

Ten prichádza včas a zaujímavé na ňom je, že až na stanicu v Novém Městě nad Metují sme jediní štyria cestujúci. Vlak do Chocně ide tiež približne včas, i keď d'alej cestou pár minút meškania naberá. LEdo sa odpája v Týništi a ide cez Hradec, ®adim a Jethro potom utekajú v Chocni na Svitavu, ktorá tam už stojí a ja asi desať minút klepem kosu, než dorazí Slovácky expres. No a tým je ďalší Shnovrat hotový, odšlapali sme asi 29 km s prevýšením nejakých 720 metrov, čím sa tento Shnovrat zaradil medzi najdlhšie.

Ked' sa pozérám na zoznam najvyšších vrcholov v Česku, tak z prvej desiatky nám

chýbajú už len Lysá hora (kam sa nám asi chcieť nebude vzhľadom na obvyklé davy), Smrk v Rychlebech a Libín v Šumavském podhôrí. Takže v roku 2025 uvidíme.

Jeffer

(Z)Věstník z roubenky 2024

Vydává: Základní článek Hnutí

Brontosaurus Kolovrátek

kolovratek@brontosaurus.cz

<http://kolovratek.brontosaurus.cz>

S obsahem je možné nakládat dle licence

CC v. 3.0.

Autori jednotlivých článků:

Valná hromada: @adim Pechal

Beskydské řemeslné senobraní: Maja, Martin, Lada a Luky Navarovi

Kdo dal Bobrovi tu pilu?!: Jana „malu“ Procházková

Dokosná: Jiří „Bobr“ Procházka

Roštácká příloha: BRĎO Roštáci pod ve-

dením Jany „malu“ Procházkové

Jabko k jabku, hruška k hrušce: Barbora

„Bára“ Simerová

Slunovrat: Tomáš „Jeffer“ Štec

Sazba: @adim Pechal

Korektury: Jana „malu“ Procházková

Autoři fotografií:

Štěpán Obdržálek str. 1

@adim Pechal str. 2, 4, 6 (dole), 6, 13

Tomáš „Jeffer“ Štec str. 6 (nahoře), 16

Jana „malu“ Procházková str. 7, 10

Tiskovina je neprodejná